

Sygn. akt V.2 Ka 146/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 r.

sprawy:

A. K. /K./

s. A. i L.

ur. (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk, a rt. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 8 grudnia 2016r. sygn. akt VI K 350/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz oskarżycielki prywatnej B. H. kwotę 840zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 60zł (sześćdziesiąt złotych).

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 146/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał **A. K.** za winnego tego, że w dniu 07.05.2016r. w O. poprzez szarpanie i kopanie po ciele B. H. spowodował u niej obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń głowy, ramion i lewego uda, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres do 7 dni,

wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Sąd na mocy art. 628 pkt 1 kpk zasądził od oskarżonego A. K. na rzecz pokrzywdzonej B. H. kwotę 300 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania prywatnoskargowego.

Tym samym wyrokiem sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art.

216 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 07.05.2016r. w O. znieważył B. H. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, takimi jak: ty kurwo, ty szmato.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. K. zaskarżając wyrok w punktach 1 i 3 zarzucając :

I. obrazę przepisów prawa procesowego a to:

1. art. 2 § 2 kpk, art.4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk – poprzez wybiórcze traktowanie materiału dowodowego, ocenianego dowolnie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:

a) odmowę nadania wyjaśnieniom oskarżonego A. K. waloru wiarygodności pomimo tego, iż były one konsekwentne, spójne i logiczne,

b) odmowę dopuszczenia dowodu z czytelnego odpisu zaświadczenia lekarskiego, z dnia 8.05.2016r. w sytuacji, gdy dokument przedłożony przez pokrzywdzoną, jest nieczytelny,

c) odmowę dopuszczenia dowodu z zeznań w charakterze świadka lekarza J. P., który wykonywał badania pokrzywdzonej bezpośrednio po zdarzeniu, oraz sporządził zaświadczenie, które następnie stało się podstawą wydania opinii przez biegłego sądowego,

d) uwzględniając przy wyrokowaniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem wszelkich okoliczności przemawiających na jego korzyść,

e) dokonanie ustaleń stanu faktycznego w zakresie zarzutów stawianych oskarżonemu A. K., wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej,

2. art. 5 § 1 kpk poprzez uznanie A. K. winnego czynu opisanego w pkt. 1 wyroku, podczas gdy wina oskarżonego , nie została w prawidłowy sposób udowodniona,

3. art. 5 § 2 kpk, poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości jakie ujawniły się w sprawie – na niekorzyść oskarżonego,

4. art. 424 § 1 i 2 kpkp, poprzez brak należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego Sąd I instancji odmówił wiary dowodom stojącym w opozycji do ustaleń Sądu tj. nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. K..

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez:

a. przyjęcie, że oskarżony poprzez szarpanie i kopanie po ciele B. H., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń głowy, ramion i lewego uda, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres do 7 dni – podczas gdy brak jest dostatecznych dowodów, iż czyn taki istotnie miał miejsce,

b. brak rozważenia alternatywnej wersji zdarzenia tzn. że czyn jakiego miał się dopuścić oskarżony, wyczerpuje znamiona przepisu art. 217 kk , przy jednocześnie możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, przyjmując, iż naruszenie nietykalności ciała pokrzywdzonej, spowodowane zostało jej wyzywającym i prowokacyjnym zachowaniem.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmian zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieli linię obrony oskarżonego twierdząc, że to zachowanie pokrzywdzonej która szukała czegoś w samochodzie spowodowała całe zajście. Twierdzenie obrońcy oskarżonego, że obrażenia jakie doznała pokrzywdzona budzą wątpliwości z uwagi na fakt, że dokument sporządzony przez lekarza jest nieczytelny nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd rejonowy jednak w swoim uzasadnieniu wskazał, że w tym zaświadczeniu widnieje zapis dotyczący opisu obrażeń pokrzywdzonej tj. „ogólne potłuczenie głowy, ramion, uda lewego co w pełni koresponduje z wykonywanymi przez pokrzywdzoną zdjęciami jej obrażeń, złożonymi zeznaniami oraz z opinią biegłego sądowego. Biegły z zakresu medycyny sądowej wyraźnie stwierdził, że odniesione przez pokrzywdzoną obrażenia w postaci siniaków i stłuczeń, podbiegnięć krwawych stanowią o naruszeniu narządów ciała na okres poniżej 7 dni, a więc przekraczają naruszenie nietykalności z art. 217 kk jak sugeruje w apelacji obrońca oskarżonego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w ilości 30 stawek dziennych po 20 zł każda nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Dolegliwość tej kary nie przekracza stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej, dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy zasądzając od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.